

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: V. Š.
proti

žalované: Česká správa sociálního zabezpečení
sídlem 225 08 Praha 5, Křížová 25

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8. 10. 2024, ve věci starobního důchodu

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 8. 10. 2024, kterým byly zamítnuty jeho námitky proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení ze dne 22. 5. 2024 č. j. X, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o zvýšení starobního důchodu.
2. Žalobce uvedl, že při výkonu zaměstnání v roce 1988 utrpěl těžký pracovní úraz. V tísní se vzdal invalidního důchodu. Namítal, že mu v napadeném rozhodnutí žalovaná odmítla uznat náhrady/ztráty na výdělku z náhrady škody z pracovního úrazu do výpočtu starobního důchodu od 9. 6. 2017, což považuje za nespravedlivé, jakož i to, že mu nebyl

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

uhrazen důchod od 9. 6. 2017 do 22. 9. 2018. V rozhodnutí žalované nejsou uvedeny ztráty na výdělků za únor, březen, duben 1989 po přiznání invalidního důchodu od 15. 1. 1989 na následky těžkého pracovního úrazu.

3. Žalovaná v písemném vyjádření navrhla zamítnutí žaloby. Uvedla, že podle § 12 odst. 3 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., je rozhodným obdobím pro účely stanovení výše invalidního důchodu období 10 po sobě následujících kalendářních roků před rokem, ve kterém vznikl nárok na důchod. Žalobci vznikl nárok na invalidní důchod v roce 1989, tudíž rozhodné období bylo počítáno do roku 1988. Ze spisové dokumentace bylo zjištěno, že od 22. 4. 1989 byl žalobcův plný invalidní důchod (následkem pracovního úrazu) snížen na částečný invalidní důchod (následkem pracovního úrazu). Vzhledem k tomu, že podle ust. § 37 odst. 5 zákona č. 100/1988 Sb., činí částečný invalidní důchod polovinu invalidního důchodu, byl žalobcův důchod snížen na polovinu plného invalidního důchodu. Jestliže se tedy žalobce svou žalobou domáhá zhodnocení náhrad za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti podle § 271b zákoníku práce, k čemuž doložil potvrzení vyhotovené zaměstnavatelem Teva Czech Industries s.r.o., pak na tomto potvrzení figuruje vyplacení náhrady nejdříve od 22. 4. 1989. To znamená, že žalovaná nemohla uvedené náhrady zahrnout pro účely výpočtu výše invalidního důchodu žalobce, neboť jejich výplata byla započata až v roce přiznání invalidního důchodu. Jak ale vyplývá z § 12 odst. 3 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., rozhodné období bylo v případě výpočtu invalidního důchodu žalobce ukončeno rokem 1988. Po snížení plného invalidního důchodu na částečný invalidní důchod se žalobce soudní cestou opakovaně a bezúspěšně domáhal opětovného přiznání plného invalidního důchodu. Vyplácený částečný invalidní důchod mu byl od 1. 1. 2010 transformován na invalidní důchod pro invaliditu I. stupně a tento stav se u něj nadále nezměnil. Vzhledem k tomu, že tedy částečný invalidní důchod (a následně invalidní důchod pro invaliditu I. stupně) činil polovinu plného invalidního důchodu, k přepočtu výše invalidního důchodu u žalobce nikdy nedošlo. Uvedené pak platí i pro starobní důchod žalobce. Žalovaná odkázala na ust. § 61a odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, podle něhož nárok na invalidní důchod zaniká dnem, kterým jeho poživatel dosáhl věku 65 let. Tímto dnem vzniká tomuto poživateli nárok na starobní důchod. Podle odst. 2 uvedeného ustanovení pak starobní důchod, na který vznikl nárok podle odstavce 1, náleží ve výši, v jaké náležel dosavadní invalidní důchod. Z uvedeného tedy vyplývá, že tak jako nebyl přepočítán částečný invalidní důchod/invalidní důchod pro invaliditu I. stupně, tak nebyl žalobci vypočten či přepočítáván ani starobní důchod, a tudíž jediný výpočet, který byl v případě žalobce proveden, byl v roce 1989 s použitím jeho výdělků (vyměřovacích základů) do konce kalendářního roku 1988.
4. Krajský soud v souladu s ust. § 75 odst. 1 a 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), v platném znění, přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích žalobních bodů včetně zákonnosti správního řízení, které předcházelo jeho vydání dle skutkového a právního stavu k datu vydání napadeného rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud přitom postupoval podle § 51 odst. 1 s.ř.s. a rozhodl bez nařízení jednání, neboť žalobce s tímto postupem výslovně souhlasil a žalovaného se na výzvu soudu dle citovaného zákonného ustanovení nevyjádřila a nesouhlas s projednáním věci bez nařízení jednání soudu nesdělila.
5. Ze správního spisu vyplývá, že rozhodnutím ze dne 22. 5. 2024 č. j. X Česká správa sociálního zabezpečení zamítla žádost žalobce o zvýšení starobního důchodu. Rozhodnutí odůvodnila závěrem, že zápočet částek vyplacených jako náhrada za ztrátu na výdělků

v období od 22. 4. 1989 do 29. 5. 2017, nemůže být proveden, neboť nespádají do rozhodného období, ze kterého byla stanovena výše důchodu. V rozhodnutí se konstatuje, že od 30. 5. 2017 žalobci náleží podle § 61a zákona o důchodovém pojištění namísto invalidního důchodu I. stupně starobní důchod, neboť dosáhl 65 let věku. Starobní důchod náleží ve výši invalidního důchodu. Žalobci byl od 22. 4. 1989 přiznán částečný invalidní důchod. Jeho výše byla stanovena z rozhodného období deseti po sobě následujících kalendářních roků před rokem, ve kterém vznikl nárok na důchod, tj. v období let 1979 – 1988. Uvedeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o žádosti žalobce ze dne 11. 3. 2024, v níž žalobce uvedl, že při rozhodování o výši starobního důchodu nebylo přihlédnuto k náhradě za ztrátu na výdělků od 15. 1. 1989 do 29. 5. 2017, k čemuž doložil potvrzení o vyplacených náhradách za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti podle § 271b zákoníku práce, které vystavila společnost Teva Czech Industries s.r.o. se sídlem v Opavě. Proti rozhodnutí žalobce podal námitky, o nichž žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím. Ze správního spisu se dále podává, že žalobci byl 15. 1. 1989 přiznán plný invalidní důchod následkem pracovního úrazu ze dne 11. 2. 1988, invalidní důchod byl přiznán podle § 29 odst. 1 a odst. 2 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, v rozhodném znění. Od 22. 4. 1989 do 31. 12. 1995 byl částečně invalidní dle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o sociálním zabezpečení, ve znění účinném do 31. 12. 1995, od 1. 1. 1996 do 31. 12. 2009 byl částečně invalidní podle § 44 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění, ve znění do 31. 12. 2009 a od 1. 1. 2010 byl invalidní pro invaliditu I. stupně podle § 39 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Česká správa sociálního zabezpečení rozhodnutím č. j. X ze dne 9. 6. 2017 rozhodla podle § 61a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, že od 30. 5. 2017 žalobci náleží namísto invalidního důchodu pro invaliditu I. stupně, starobní důchod ve výši 8 117 Kč měsíčně, neboť žalobce dosáhl věku 65 let dne 30. 5. 2017 a tímto dnem zanikl nárok na invalidní důchod a vznikl mu nárok na starobní důchod ve výši dosud vypláceného invalidního důchodu.

6. Podle ust. § 12 odst. 3 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, rozhodným obdobím je období deseti po sobě následujících kalendářních roků před rokem, ve kterém vznikl nárok na důchod.
7. Podle ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, zjistí-li se, že důchod byl přiznán nebo je vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, důchod se zvýší nebo přizná, a to ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží. Důchod nebo jeho zvýšení se však doplatí ode dne, od něhož důchod nebo jeho zvýšení náleží, v případě, že důchod nebyl přiznán nebo byl vyplácen v nižší částce, než v jaké náleží, nebo byl neprávem odepřen, anebo byl přiznán od pozdějšího data, než od jakého náleží, v důsledku nesprávného postupu orgánu sociálního zabezpečení.
8. Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalované, že náhrady za ztrátu na výdělků po skončení pracovní neschopnosti podle § 271b zákoníku práce v období od 22. 4. 1989 do 29. 5. 2017 nemohly být zahrnuty pro účely výpočtu výše invalidního důchodu, který byl žalobci přiznán následkem pracovního úrazu od 15. 1. 1989. V posuzované věci je podstatné, že žalobci vznikl nárok na tehdy plný invalidní důchod od 15. 1. 1989, přičemž rozhodné období, ze kterého byla stanovena výše důchodu, bylo podle § 12 odst. 3 písm. a) zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, v tehdy platném znění, období deseti let po sobě následujících kalendářních roků před rokem, ve kterém vznikl nárok na důchod, čili v dané věci to bylo období roků 1979 až 1988. Nebylo lze tedy přihlédnout k částkám náhrad za

ztrátu na výdělků, které byly podle potvrzení společnosti Teva Czech Industries s.r.o. vypláceny až od data 22. 4. 1989, tedy mimo rozhodné období, ze kterého byla stanovena výše důchodu. Soud poznamenává, že dosažením věku 65 let v roce 2017 došlo k transformaci invalidního důchodu pro invaliditu I. stupně na starobní důchod dle § 61a zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Soud souhlasí s žalovanou, že podmínky ust. § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, z výše uvedených důvodů splněny nebyly. Krajský soud se zcela ztotožňuje se závěry žalované, jak jsou vyjádřeny v napadeném rozhodnutí, a proto dále v podrobnostech odkazuje na odůvodnění rozhodnutí žalované.

9. Na základě výše uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.
10. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobci ve věci úspěch neměl a žalované dle § 60 odst. 2 s.ř.s. náhrada nákladů řízení nenáleží.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. 6. 2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně